

Naši kraji in ljudje

Žrtve v nalivu sprožene skale pod Grintovcem

Levo: Truplo god. Tilde Kohnove pod prvim snežiščem Grintovca. Povezati so jo morali v plahite in očeje, da so jo lahko s vrvmi spravili s opasne police nad prepadom. Reševalci so od leve na desno: Bušmel, Tepina in Ljubljancan Vertin. — Pokojnico so večerj prepeljali v Zagreb. Ponoči je ob 10. dopoldne prišel v Kranj pogrebni avto iz Zagreba s zastopnikom požarnega zavoda iz zagrebske občine. Krsta je bila zasuta s cvetjem. Okrog 11. je avto zdriral skozi Ljubljano in je bil po treh urah v Zagrebu, kjer so pokojnico — edinko ugledne družine — položili na mrtvaški oger na Mirogoju. Pogreb bo jutri, v petek. — Desno: Reševalni avto iz Kranja s ponosrednim trgovcem Štefanom Vedrino in pokojno Tildo Kohnovo pred hotelom Kazino na Jezerkem, kjer so gostje in domačini naložili cvetja in vence.

Zlata Kontakova, — posnetek iz ljubljanske bolnišnice, ki pa jo je v torek zvečer že zapustila in je zdaj v oskrbi zagrebskega sanatorija.

Oton Ebenspanger je edini od ranjencev izpod Grintovca ostal v oskrbi ljubljanske bolnišnice. Njegovo stanje je dobro.

Takšno naj bo življenje v koloniji! Obisk pri ljubljanskih podmladkarjih na Vranskem

Vransko, sredi avgusta. Največjega priznanja in javne pohvale vredno delo naših humanitarnih ustanov je gotovo prirejanje otroških kolonij. Nemožne je popisati veliko socialno vrednost tega požrtvovalnega prizadevanja. Čeprav je za prirejanje takih otroških kolonij treba žrtvovati raznim ustanovam poleg osebnih tudi velike gnotne žrtve, je uspeh gotovo tak, da odtehta te težoke. Kam bi šli vsi tisti otroci, ki jih duše zidovi, prah in dolgočasje, po drugi strani pa jim preti telesna in duševna škoda, če se ne bi vsem tem nevarnostim odločno zastavila pota s tem, da jih za nekaj tednov ali mesec dni odpeljejo v naravo, kjer naj se pošteno razvedre, zbistre oči, izležejo želede, pretegne mišice in očistijo pljuča. Človeku je kar vzradost srce, če pomisli, koliko jih je na Gorenjskem, Dolenjskem, Štajerskem in ob morju. In če se pomisli, da so vse te kolonije pod imenitnim vodstvom z zdravniško oskrbo, potem ostane za onega, ki ve, kaj vse to pomeni za starše, otroke, šolo in narod, ena sama želja, da bi se take kolonije razvile v obsegu, ki bi lahko objel vse otroke, ki zaradi kakršnih koli okoliščin ne morejo biti deležni tega učinkovitega leka, čeprav so ga zelo potrebni.

Kosilo je gotovo. Gospod Miro Ungler, ki se učiteljsko udeležuje samo v počitnicah in ki kot kolonijški prefekt čaka, kdaj bo to svojo velevažno funkcijo zamenjal z boljše, je že spravil v vrsto in red vse čakajoče. Strumno so pravkar vkorakali v obednico, zavzeli svoja mesta in odmolili. Na mizo že romajo prvi krožniki.

»Dobrodošel nam je vsak, kdor je poštenjak!«

Na mizi vonjajo ciklame. Po tleh ni smeti, v zraku ni prahu. Na vratih te pozdravlja v živih barvah dnevi red. Od pol 7. do 7. vstajanje. Potem dihalne vaje, molitev, čiščenje čevljev in obleke, umivanje, pospravljanje postelj in kovčgov, pometanje, zajtrk. Kaj zanimivo so razne določbe: Vsaka stvar se izvrši na povelje. Pred in po zajtrku, kosilu in večerji molite. Nične ne sme ukazovati brez gospodove vednosti. Vrata se zapirajo tiho. Prepovedano je skakanje, kričanje in pretepanje. Z vsemi pritožbami se obračate na gospoda učitelja! Na cesti je treba vsakogar vljudno pozdraviti in mu kar najlepše odgovoriti na stavljen vprašanje.

Po kosilu jih vidiš, kako eni vneto pišejo na vse konce in kraje, drugi gimnastičirajo, tretji se zabavajo po svoji ženski podjetnosti, četrti se smejejo, na vsa usta. Dva rokoborca se skušata, kdo je močnejši v rokah, gospod Miro pa obvezuje, prevzema in celi rane. Po vsem tem se prične večerje za akademijo. Preden bodo odšli, hočejo pokazati Vranscem, da so fantje od fare in da nekaj znajo. Pravijo, da bodo deklamirali, peli, telovadili in meh za smeh odprli.

Dva sta pravkar s težavo prinesla ogromno košaro. Malica je v njej. To popoldne odidejo na Hekenberg in da ne bodo lačni, se je treba podpreti. Koliko so že obhodili! Na Taboru so igrali odbojko. Nekaj posnetnik jim je dal na razpolago travnik za igrišče. V jamo Škadrovnico so legli in se čudili njeni podzemski lepoti. V gozd k Trem hramom so hodili, kjer so bili za nekaj ur Indijanci in postavljali šotore. Na grad Zovnce so šli in se seznanili s celjsko zgodovino in na Sv. Joštu so zandari lovili ravbarje in obratno. Strumno so se postavili v četverored. Z ekonomom in prefektom na čelu so odkorakali po trgu do prvega ovinka seveda, kjer bodo postali prosti in bodo lahko z obema rokama objeli nebeško lep svet gostoljubnih Vransčanov. Zvečer se bodo spet vrnil lačni in utrujeni, da bodo lahko ob pripovedovanju čudovitih storij gospoda Mira vsi kar po vrsti sladko zaspali.

Pogrešali bodo takega življenja. Kako ne, — sonca, zraka, vode, družbe, dobre hrane in prostosti ne bo več! Ostalo bo samo veselo upanje, da se prihodnje leto najde še mesta za njihova mlada v bujni rasti sonca, zraka, vode in dobre hrane najbolj potrebna telesa.

Naše svetovne prvakinje so se vrnile

Omanova pripoveduje o bivanju v Londonu

Ljubljana, 16. avgusta. Majhni smo. Ne poznamo nas po svetu, temeljito poznavanje zemljepisja je menda samo pri nas — v modi. Prav dobro vemo, da Culukatri nimajo nič skupnega z Arabci, kakor nam je znano, da Kurd ali Perzijec nista iz istega lesa. Toda veliki narodi ne utegnejo iskati naše ime na zemljevidu. Zato pa so bolj vneti za sport. In ta, pravijo, zbljuje narode. Zmagovalci v sportu postanejo slavni in z njimi vse njihove rod. Ime države zmagovalcev se v novih tiska debelejšje in sploh...

Jugoslavija doslej ni pobirala lovorik svetovnih prvenstev. Proslavili smo se edino v telovadbi, in to prav temeljito. Pa je kdo bil verjel, da se bodo takoj za fanti vrnile v svetovno prvenstvo tudi naša dekleta! In so se verdarle. V Londonu smo s njimi doživeli triumf. Naše vrle hazenske, ki bi bile zaradi pomanjkanja denarja kmalu ostale doma, so pred mednarodnim forumom pokazale, da so na vsem svetu najboljše. V finalni tekmi za svetovno prvenstvo so je naši reprezentanci posrečilo, da je na neutralnih tleh pora-

zila Češkoslovaško s 6 : 4 in si priborila ponosni naslov svetovnega prvaka v hazeni. Ime Jugoslavije gre tokrat po svetu po zaslugi sedmih deklet. Hvala, zdravo hazensice!

Včeraj zjutraj se je naša reprezentanca vrnila iz Londona. Dostojno smo jo sprejeli na kolodvoru. Vrstili so se nagovori. Tudi zastopnik mestne občine, gospod podžupan, se je oglašil. Dve od skupine sta izstopili, druge so nadaljevale pot v Zagreb. Fantci Bernikova in Anica Omanova sta igrali v Londonu z najboljšim uspehom. Ni bilo časa, da bi ju ustavili na kolodvoru — preveč sta bili utrujeni. Prenapojeno je bilo potovanje. Samo eno željo sta imeli: — v posteljo! Torej pri belem dnevu: lahko noč. Ali novinarji imajo potrpljenje. In četrtlet tudi še ni poslednji dan v tednu.

— Cestitam! se je zstorej danes oglašil naš poročevalec pri Omanovi na stanovanju v Tavčarjevi ulici. — Takoj in brez nagovora: Kako je bilo?

— Oho! se je od strahu zdrznila Omanova; toda pogumna kakor je, se je never-

Hazenska družina Jugoslavije, ki si je priborila svetovno prvenstvo v hazeni. V družini so tri ljubljankice: Bernikova (tretja od leve), Omanova (šesta), in Cimpermanova (prva od desne).

Samo še danes, nepreklicno zadnjikrat ob 4., 7.15 in 9.15
BOMBA SMEHA
 Paul Hörbiger, F. Heldemann
 To je dekle, ki ima res papriko. Oglejte si film
„PAPRIKA“
 Elitni kino Matica
 Telefon 21-24

Jetno hitro znašla in — konec koncev — o Londonu se vendarle da marsikaj povedati. Kar čujmol!

Ko je tehnični referent določil reprezentanco, je šlo zares. Dva skupna treninga smo imeli, se prej pa smo porazili Poljakine. Zadnjič so nas preizkusili v Bosaškem Brodu, kjer smo igrale proti Marsoniji. Vse te priprave so dobro uspeli, zadovoljni so bili z nami. Čakale smo na dan odhoda. Ispopolnjevala sem si znanje angleščine. Naenkrat je prišel od nekod glas, da ostanemo doma — ni denarjal Zbogom London! Naposled se je savezu le posrečilo dobiti 10.000 Din posojila. V petek 3. t. m. sva z Bernikovo prejeli brzjavno obvestilo, naj nemudoma odpotujemo v Zagreb. Tam smo ostale vse članice ekipe v soboto in nedeljo. Dobile smo za pot posebne bele obleke z vpletenimi narodnimi motivi. Dejali so nam, da jih moramo nositi ob vsaki priliki in da naj večerne toalete pustimo lepo doma. V ponedeljek 6. t. m. smo ob 17.40 z monakovskim brzovlakom zapustile Zagreb. Vodil nas je I. tajnik saveza g. Furman. Nabito polno je bilo v 3. razredu, o spanju sploh ni bilo govora. V Kelmoraju, kjer je bilo treba presedati na drugi vlak, smo prvič večerjale, sicer se pa ne morem pohvaliti, da bi nas mastili. V sredo zjutraj smo bile v Ostendu. Popoldne smo se vkrcale na parnik, ki nas je po mirnem morju v treh urah pripeljal v Dover. Tu sta nas sprejela nepoznan gospod in neka dama. Bila sta edina našega bivanja v Londonu. Nobene žive duše ni bilo blizu. Tudi naš potni maršal je hodil največ svoja pota.

— In sprejem in življenje v Londonu? — Sprejem?... Ves čas potovanja nismo niti za trenutek zatislile oči. V torek ob 18. smo bile v Londonu. Na kolodvoru se je trlo ljudi, v roke so si segali — za nas se ni zmenil nihče. Londonaki promet! V Ljubljani smo vaščani. Namestili so nas v hotel: »Great-Centrale«, kjer so bile že zbrane tekmovalke vseh tekmujočih držav. Pravi Babilon. Ogromen, prvovrsten hotel. V Ljubljani nimamo take palače. Po večerji smo takoj legle spat. Oh, kako se je prilagodilo Do smrti smo bile utrujene.

— Pa ste že drugi dan igrale? — Drugi narodi so bili že več dni v Londonu, me smo prispelle zadnji trenutek, ko so se mislili, da nas ne bo. Čehinje so nas v četrtke prišle obiskat. Objemale so nas. Popoldne smo si brez vsakega spremstva nekoliko ogledale glavne ulice. Z nami je bil edino poljski sodnik, ki je popoldne sodil našo tekmo, na stadion k svečani otvoritvi. S podzemsko železnico smo pribrezle tjakaj. Ogromen je ta stadion. Prostora ima za 100.000 gledalcev. Ob 14.30 se je začel otvoritveni sprevod. Navzočih je bilo 10.000 gledalcev, med njimi zastopniki oblašt in dvora. Po abecednem redu so prikorakali narodi, me takoj za Japonkami. Našo trobojnico je nosila Cimpermanova, desko z napisom države pa Lovrenčičeva, ki je šla z nami za rezervno. Gledalci so se v stadionu čisto zgubili in je bil videti skoro prazen.

— Kako ste igrale? — Takoj po defileju, so se pričele svetovne ženske igre. Nastopile smo v postavi: Cimperman, Bernik, Čuvaj, Oman, Bobinski, Kunstek, Tonkovič. Naša zmaga je bila popolnoma zaslužena. Bile smo navzlic silni utrujenosti boljše od Čehinj. Poljski sodnik je bil zelo slab in desetkrat bolj nervozen kakor me. Naša kapetanka je ves čas protestirala. Po tekmi nepozaben trenutek? In jamboru je zaplapolala ponosno naša trobojnica, nižje pod njo pa češkoslovaška zastava. Godba je gromko zaigrala našo himno. Jokale smo, nič me ni sram povedati.

— Kaj pa Angleži? — Zelo so bili zadovoljni. Kritika je bila polna hvale. Nekaj list je po tekmi prinesel karikature vseh igralok. Pod slikami svojevrstne opazke. Evo, preberite jih: »Včeraj se je igrala tudi hazena. Ne! Hazena ni pomada za obraz, niti morebiti nova članica ruskega baleta. Hazena je igral In tako, kakor jo igrajo dame iz Jugoslavije, je hazena nevarna — za sodnika. Osebnost ne razumem na hazeno, sodim pa, da so jugoslovenske dame bile prepričane, da sodnik razume še manj. Pri otvoritvi so spustili globla miru. Ako bi se moral kdaj pokoriti za svoje grehe in soditi hazensko tekmo, ne bi tvegal ničesar. Seboj bi videl golobnjak in — puškole!«

— Vidite, o Angležih pravimo, da so silno resni, pa so vsa sportna ali druga poročila pisana v tem smislu. Imajo pa humorja in zbadljivosti več kakor mi... — In po tekmi? — Prijateljstva s Čehinjami je bilo konec. Zveste, najzvestejše so nam ostale edino Japonke. Z njimi smo bile vedno skupaj. Govorile smo po naše, one pa po svoje in še z rokami smo si pomagale. Neverjetno dobro smo se razumele. Medsebojno smo menjavale vse: znake, drobniarje in celo obleke. Čudežna je beseda »čenc« (change = menjava) in tako smo se sporazumele in »čencale... Za naše obleke so nam ponujale imenitno kimono!

— Kaj pa zabave? — Po tekmi so tovarišice zvečer šle v varieté. S fančko sva pa ostali v sobi, ker nisva imeli — večernih oblek. Prav tako nisva mogli biti na banketu, ki mu je prisostvovala vsa angleška aristokracija. Ni bilo lepo od tovarišic, da so naju glede obleke — prevarile... Drugi dan je bil ogled mesta z avtobusi, popoldne so nas povabili v najodličnejši angleški klub, kamor ima dostop le najvišja aristokracija. Bajni prostori so to, obsežni kakor tivolaki park. Priredili so nam čajanko. Godba je igrala našo himno. V soboto popoldne spet defile na stadionu in nato propagandna tekma s Poljakinjami, katerim smo posedile Gršetičevo in Lovrenčičevo. Čeprav smo bile od prve tekme silno utrujene in nismo hotele igrati, so nas Angleži pregovorili. Zmagale smo s 6 : 5! Izvrstna je bila Gršetičeva v голу. Zvečer banket, brez mene in Fanči. V nedeljo ogled mesta, popoldne v Windsor Castle, kraljevski dvorec dve uri od Londona. Povsod so nas prijazno sprejeli, Angleži so sploh izredno postrežljivi in vljudni. V ponedeljek smo si ogledale velikanski muzej, popoldne pa smo odpotovale po isti poti nazaj, kakor smo prispelle v London. Ponovno brez spenja.

Temperamentna in šarmantna
FRANČIŠKA GAAL
 To je dekle, ki ima res papriko. Oglejte si film
„PAPRIKA“
 Telefon 21-24

Nosečim ženam in mladim materam pomore naravna »Franz Josefova« grenčica do urejenega želodca in črevesja. Glavni zastopnik modernega zdravljenja za žensko so preizkusili, da »Franz Josefova« voda v največjih slučajih učinkuje hitro, sigurno in brez bolečin. »Franz Josefova« voda se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

Brzopotezni šahovski turnir

Maribor, 16. avgusta. Po zaključenem mednarodnem šahovskem turnirju je bil brzopotezni šahovski turnir, ki so se ga udeležili Stupan, Pirč, Vidmar, Menčičeva, Rejfič, dr. Astaloš, Steiner in Ostaneč. Kot zmagovalec je izšel iz turnirja dr. Astaloš, ki je dosegel šest in pol točke, dočim so dobili Steiner 6, Menčičeva 4, Pirč 3 in pol, Rejfič 3, Vidmar 2 in pol, Stupan 2 in Ostaneč pol točke. Dr. Astaloš, dr. Drezga in Vidmar so se takoj po turnirju odpeljali iz Maribora, Menčičeva, Spielmann, Steiner in Rejfič pa z večeršnjim popoldanskim brzovlakom proti Dunaju.

Kasaške in galopne dirke na Bledu

Privedi »Kolo jahačev in vozačev v Ljubljano v nedeljo 19. avgusta ob 15. v Zaki na Bledu. Stave na konje. Tekmovali bodo najboljši konji. 6667

Smrt Vladimira Durova

Ljubljana, 16. avgusta. V Moskvi je umrl v starosti 72 let Vladimir Leonidovič Durov, pred vojno po vsej Evropi nenavadno popularni krotilec živali, ki je gostoval pri vseh velikih cirkuških ter si povsod, kjer je nastopal s pestrimi skupinami raznih živali, zagotovil trajen spomin. V naših krajih je bil s svetovnim cirksom Barnuma in so listi mnogih pisali o njegovih nastopih. Se več, kakor so pisali, pa so ljudje povsod ugibali o slavnem krotilcu. Splošno se je govorilo in bo najbrže tudi res, da je bil Durov potomec neke stare ruske plemiške rodbine, da je imel akademsko izobrazbo ter da je razočaran nad družbo, v kateri je živel, odšel v svet ter se nekje v Ameriki in v Afriki pričel ukvarjati z živalmi. Kot krotilec je bil nedosegljiv, pridobil pa si je tudi velik sloves kot pisatelj. Z velikimi cirkuškimi podjetji je po nekaj letih nenadoma vrnil tudi v Rusijo in so mu že prvi nastopi pridobili nenavadno popularnost. V cirkuških pa je uprizarjal tudi s svojimi živalmi komične skupine in vsi taki nastopi so imeli najostrejšo satirično ost, kar je Durovo popularnost seveda silno dvignilo, raznim ruskim oblastnikom pa povzročalo mnogo jeze. Bajle je znal z raznimi živalmi izborna karikirati oblasti in dostojanstvenike.

Nekaj podobnega in še luščega pa je Durov uprizarjal pri nekem gostovanju v Berlinu. Ko je rudniko navdušil z raznimi skupinami divjih in mičnih ukročnih živali, se je pojavilo v areni veliko prase, kateremu je Durov dajal na glavo najprej klobut, potem cifer, kapo, malo čepico in še razna druga pokrivala. Prase je s komičnim ogorčenjem vse to odklanjalo in ko so se igralci najbolje zabavali, se je Durov glasno zasmejal, udaril z roko po četu ter potegnili izpod svojega stola — pravo prusko čelado. Ko je dal čelado prečiču na glavo, je prečič zadovoljno krunil in omakal ter ponosno odkorakal s čeladno na glavi. Durov se je gledalcem poklonil in dejal: »Ach, ja, ich habo nicht geahnt, was er will! Aber er will Helm! Ja, ja, Wilhelm!« Po cirkušu je zavrnil smeh, takoj po predstavi pa so se pri Durovu oglašile oblastni organi ter mu sporočili ukaz »z najvišjega mesta«, da ne sme več nastopiti v Nemčiji.

Med vojno je bil Durov nekje v Ameriki, po vojni pa se je vrnil v svojo domovino in ni več nastopal zaradi starosti.

OBČUTEK ZANESLJIVOSTI
 In dovršene negovanosti imajo one gospe, ki uporabljajo za svojo intimno toaletno preizkušeno sol za izpiranje ISLA-Spitzsalz, proizvod solinka Bad Ischl. Dobiva se v vseh lekarnah, drogerijah in parfumerijah. Paracelsus k. d., ZAGREB 3.

Admiral Byrd rešen

Po štirimesečni samoti v Antarktidi ga je rešila ekspedicija s snežnim traktorjem

Kakor smo že na kratko poročali, je reševalna ekspedicija iz Byrdovega glavnega taborišča »Little America« pod vodstvom ekspedicijskega zdravnika dr. Poultnerja prodrla do samotne admiraleve opazovalnice, 200 km od glavnega taborišča in ga našla še v precej dobrem stanju. Dr. Poultnier je sedaj po radiu poslal podrobnejše poročilo o tej rešitvi.

Poultnier je po nenadnem molku Byrdove brežične postaje že dvakrat prej poskušal s snežnim traktorjem in samni prodrati do Byrda, a izredno silni snežni viharji so ga obakrat prisilili, da se je vrnil. Pri tretjem poskusu je bila rešilna ekspedicija v zaledeneli puščavi, na poti preko ogromnih razpok prav tako stalno v smrtni nevarnosti, a z vsemi naporci se ji je končno posrečilo, da je v petek 10. t. m. okrog 8. zjutraj zagledala Byrdovo kočjo, ki je bila vsa zasnežena. Byrd sam jih je čakal na stehri kočje. Ko so se približali, je bil videti do skrajnosti slaboten in mršav, navzlic temu se je trudil, da bi napravil čim veselejši obraz, in je zaklical: »Halo, tovariši! Pridite hitro sem in se osegrete pri meni, pripravil sem vam vročo juho.«

Admiral Byrd

Navzlic telesni oslabelosti ne vznjaja Byrdovo stanje nobene skrbi. S primerno nego in hrano se bo zelo hitro popravil. Skorbut ga ni napadel. Dr. Poultnier ga je natančno preiskal, nato so si v kočji po-

vedali svoje doživljaje. Byrd je povedal, da je obolel že v juniju zaradi plinov iz petrolejskega gorilnika in peči. Aparati so se bržkone pokrovali. Iz bojazni, da bi mu plini še bolj škodovali, Byrd potem ni več kupal in je jedel samo mrzle jedi, zaradi nezadostne prehrane pa je seveda zelo oslabil. Navzlic temu ni hotel pozvati glavnega taborišča, naj mu prijejo na pomoč. Hotel je počakati, da se njegovo stanje samo izboljša in med tem nadaljevati svoja opazovanja. Za srečo pa se je njegova brežična postaja pokvarila in je tako dala povod, da so poslali reševalno ekspedicijo ponj.

V glavnem taborišču so bili med tem v velikih skrbeh tudi zavoljo rošilne ekspedicije same. Domenili so se, da jih bo obveščala vsake tri ure brežično o svojem potovanju. Eno poročilo je izostalo. Takrat je ekspedicija našla odkrila Byrda in od veselja nad tem so pozabili na obvestitev glavnega taborišča. Potem je bilo tu veselje tem večje, ko so zvedeli za uspeh. Dr. Poultnier je nadalje sporočil, da se vrne njegova ekspedicija s admiralom v najkrajšem času v Malo Ameriko.

Milijarder in smrt

Petrolejski kralj Rockefeller hoče učkati najmanj sto let

John Rockefeller

ca. 10 ur spi, od 9. zvečer do 7. zjutraj, po zajtrku čita časnik, nato se šeta po parku in čita iz sv. pisma. Zdravnik mu je prepovedal vsako razburjenje in njegovi budno pazijo na to, da razburjenje ne pride do njega. Dvajset strežnikov pod vodstvom danske družabnice mu je vsak čas na razpolago, a njegovo življenje je skoraj asketsko. Ne pije, ne kadi, veseli se samo svoje najljubše jedi, ki mu jo je pripravljala že mati v otroških letih, koruznega pudinga s sirupno obaro.

Na slikah je videti kakor mumija, a v resnici ni takšen. Koža mu je še vedno rjavkasta in sveža. Svoječas prebije kolikor mogoče na prostem, poleti v bližini New Yorka, v svojem ogromnem gradu in v parku Pocantico s širokim razgledom na Hudsonov zaliv in New Jersey, pozimi v Floridi. Ima svoje lastno golfiše in do svojega 94. leta ga je bilo videti tam v jutranjih urah, ko se je v polni moči z dobro preručanimi udarci in gibni enakomerno vezbal v tem sportu, ne zavoljo sporta samega, temveč zato, ker hoče stoletnik svojega rojstva učkati zdrav in krepak.

Okrog njega, v velikanskem parku Pocantica živijo v razkošnih vilah njegovi otroci in vnuki, vsi za varstvom neprehodnih železne ograje in pod zaščito oboroženih mož. V njegovem dolgem boju za združenje petrolejske industrije je imel mnogo sovražnikov, obe stranki sta se bojevali z vsemi dovoljenimi in nedovoljenimi orožji, a sedaj je tega boja konec in mož, ki je vse to preživel, hoče dokazati, da je delal prav in da je bil blagoslov nad njim. Dokazati hoče to predvsem s tem, da učka v zdravju sto let. Še malo in se mu utegne posrečiti.

V Kodanj je prišla na oddih ga. Edle Johnson, družabnica in strežnica starega Johna D. Rockefellerja. Časnikom je dala zanimive podatke o starem milijarderju, ki mu je danes edini smoter, da učka sto let. Ni daleč od njih, saj jih šteje že preko 94. Kakor ura poteka življenje žilavega star-

Katastrofa brzega vlaka Ženeva - Vintimille

Kakor smo že poročali, se je pred avignonskim kolodvorom zgodila velika železniška nesreča, ki je zahtevala sedem smrtnih žrtev in večje število ranjenecov

Kaznovano zakonolomstvo

Mož je nehote zaprl ljubimeca svoje žene v hladilno omaro, kjer je zmrznil

V Barceloni je živel neki klavec s svojo mlado ženo v najlepšem soglasju, kakor temu pravijo. Mož pa je imel navado, da je po dnevnem delu in večerji ostavil dom in prebil v družbi svojih prijateljev redno do 2. popoldne.

Pred nekoliko dnevi ga je neki prijatelj opozoril, da med njegovo odsotnostjo doma ni vse v redu. Klavec se je hotel prepričati, kaj je na tem opozorilu in je naslednji večer prišel zelo zgodaj domov. Opazil pa ni nič sumljivega. Spoznal je, da ženo zanemarja in je zato sklenil, da jo odvede za spremembo s seboj v kino. Ko ji je povedal svoj sklep, pa se ni nič razveselila, temveč jo je hipoma napadel glavobol. Toda mož jo je vseeno pregovoril, naj gre z njim. Pred odhodom je še pogledal v svojo delavnico in ko je videl, da je tam velika hladilna omara malo odprta, jo je zaprl.

V kinematografu ni postalo ženi nič

bolje, čeprav so predvajali zelo razposajen film. Na zadnje sta se morala zakonca še pred zaključkom dvigniti in vrniti domov. Ženi je postajalo čedalje slabše, noč je prebila brez spanja. Zdravnika pa se je branila. Naslednje jutro, ko se je vrnil klavec na delo, je odkril končno vzrok temu nenadnemu obolenju, in sicer v podobi na pol zmrznjenega možakarja, ki je tičal v hladilni omari med mesom, ki je bilo namenjeno za prodajo.

Stvar se je hitro pojasnila: »Možakar je bil ljubavnik žene in ko se je klavec prejšnji večer vrnil tako nepričakovano domov, se je zakonolomec v strahu pred njim komaj še utegnil skriti v hladilno omaro. In potem, ko jo je mož zaprl, je moral prebiti v njej vso noč. Odpeljati so ga morali v bolnišnico, kjer je pa kmalu v strašnih mukah umrl. Oblasti stvar še preiskujejo, klavec je pa vložil tožbo za ločitev zakona.

Elegantna diva

Filmiska igralka Fay Wray

Letalo za vsakega

Londonski listi poročajo, da je neka tovarna letal izdelala tip avtogira, ki ga bo spravila prihodnje leto na trg za ceno 150 funtov. Letalo je baje absolutno varno pred padcem, lahko starta in pristaja na majhni površini je dolgo 5 m, široko 2,3 m in opremljeno z motorjem 50 k. s. Največja brzina mu je 170 km. Listi pravijo, da leti s njim lahko vsak otrok.

Čitajte tedensko revijo „ŽIVLJENJE IN SVET“

Zadnja Lyauteyeva želja

Na zadnjo Lyauteyovo željo so truplo starega maršala, osvajačca in kolonizatorja Maroka pokopali na pokopališču domačinov v Rabatu. Na njegovem grobu bo stal kamen s napisom, ki si ga je doletel sam: »Tu počiva maršal Lyautey, ki je živel in umrl kot kristjan, a je hotel počivati v arabski zemlji med svojimi muslimanskimi bratci.

ANEKDOTA

Spomladi 1915. ko je nemška ofenziva napredovala, ne da bi bil uspeh popolnoma gotov, je prejel Hindenburg polne koše brzojavnih čestitk. Zmajal je z glavo in dejal: »No, ti pri pivu so vedno hitrejši z zmagami nego mi. O bitkah, ki sem jih dobil, zvem večinoma šele iz ust teh gospodov!«

VSAK DAN ENA

Policijski uradnik: »Kaj se je tu zgodilo?«
Mož: »Moja žena pospravlja, pa je vrgla ven stare hlače, toda slučajno sem bil jaz v njih!«
(»Illustreret Familieblad«)

Konec Hudičevega otoka

Francija ne bo več deportirala velikih zločincev

Francoski parlament in senat sta sprejela novelo k francoskemu kazenskem zakoniku, s katero bi se odpravila deportacija težkih zločincev. V bodoče naj bi bila najtežja kazen za takšne zločince poleg giljotine ta, da bi morali prebiti pet let v samotni celici in šele potem nadaljnjo kazen v skupnih kaznilnicah. Samo v tem primeru bi se deportacija izvajala izjemo, če bi šlo za to, da se mladostni zločinci odtegnejo vplivu zločinskih predelov velikih mest in odpravijo pod ugodnejšimi pogoji v kolonije.

Na francoskem so danes splošno prepričani, da je dosedanja način deportacije v kolonije najbolj nečloveški in najbolj nesmotni izmed vseh kaznovanih načinov v Evropi. Vsi mlajši zločinci, in večinoma so bili to le zločinci pod vplivom trenutka, so se med težkimi kaznjenci v kolonijah »vzgojili« za zločince iz navade. Zločinci iz navade pa se niso na noben način popeljali.

Najslabše razmere pa so se izcimile v Kajeni (Francoski Gvajani) zaradi sistema, ki je kaznjence »izposojale« za delo. Potem, ko so jih v najstrožjem samotnem

zaporu v ubijajoči tropski klimi »ukrotile«, so jih uporabljali za delo na plantažah ali na cestah. Jetniki so dobivali slabo hrano in še slabša »plačila«, ki so pa vendarle uničevala delovni trg v koloniji. Ker so bili potem uspehi tega dela še skromnejši nego hrana jetnikov, ni čudno, da je Kajena v svojem razvoju za desetletja zaostala za razvojem Holandske in Britske Gvajane.

Večina kajenskih deportirancev se je civiliziranemu življenju tako odvračila, da jih ne morejo več poslati v Evropo. Armada spasa naj bi poskusila v primernejših kolonijah izolirati jih za poljedelsko delo. V te šole naj bi se v posameznih primerih poslali tudi mladostni zločinci, ki so se zmožni poti do poplavljanja.

Smrtna nesreča kraljevega sina

Don Gonzalo, četrti sin bivšega španskega kralja Alfonza, ki se je smrtno ponesrečil z avtomobilom na slovenskem Koroškem

Smrt avstrijskega pisatelja

V Laganu je umrl v 58. letu dr. Walter Rode, »zadnji Cyrano de Bergerace«, kakor ga imenujejo avstrijski listi. Bil je znan odvjetnik, govornik in pisatelj, ki je v svojih člankih in knjigah v satirični obliki posebno rad šibal majhne duše in razmere. Po rodu je bil iz Černovic, dolga leta je prebil na Dunaju, a zadnja leta je preživel s pisateljevanjem v Švici.

Dr. Rode je bil tudi pri nas znan kot zagovornik Frana Supila v znamenitem Friedjungovem procesu. L. 1906 je zagovarjal rutenske dijake, ki so zasedli hvosko univerzo in razobesili na njej ukrajinsko zastavo.

Usmrtnice v svitu plamenic

Režim obešanja na Dunaju ima tako polne roke dela, da mu ne zadostuje več bel dan, temveč se poslužuje tudi še noči. Usmrtnice četvorice stražnikov, ki so bili obtoženi, da so sodelovali pri zadnjem narodnosocialističnem puču, se je izvršila v temni noči ob svitu plamenic na prostem dvorišču dunajske kaznilnice. Vse se je izvršilo zelo počasi. Navzočih se je lotila velika razburjenost. Pred vrati kaznilnice so se odigravali strašni prizori. Sorodniki in znanci obsojencev so se hoteli posloviti od njih, a so jim zabranili dostop. Obsojenci sami so bili mirni in so šli v smrt, ne da bi kazali kakršne znake strahu.

Da se preprečijo bodoči spopadi

Zupan alžirskega mesta Constantine, kjer so pred kratkim muslimanski domačini izvršili krvav pogrom proti Židom, je naprosil generalnega guvernerja, naj bi ostala mestna garnizija do nadaljnjega tako močna kakor sedaj, da se preprečijo bodoči izgredi.

Guverner je na to pristal in odredil, da se število vojnih letal v tem okrožju zviša na 500. Vsi francoski kolonisti do 60. leta se bodo oborožili in v potrebi mobilizirali. Oblasti so organizirali obsežno pomožno akcijo za žrtve zakrnjenih nemirov. Arctacije krivcev se nadaljujejo in so med drugim prijeli nekega Arabca, ki je bil pokial celotno židovsko družino.

K razvoju dogodkov v Avstriji

Knež Starhemberg,

avstrijski podkancelar, ki je ob priliki sestanka s predsednikom italijanske vlade izjavil, da bo Avstrija ali hitlerjevska ali pa habzburška. Zadnjo alternativo so francoski oficijozni krogi ostro zavrnil.

Radio ji je oznanil smrt

Morilka svojega moža na električnem stolu

V zloglasni ameriški kaznilnici Sing Sing, kjer so zaprti samo na smrt ali dosmrtno ječo obsojeni zločinci, so te dni z električnim stolom usmrtili žensko, 31-letno Ano Antonio, ki je bila umorila svojega moža. Do zadnjega so računali, da jo bo guverner pomilostil, a končno je pomilostitev odklonil.

Po l. 1927 je bil to prvi primer, da so v Ameriki usmrtili žensko. Takrat je električni stol, kakor se bodo naši čitatelji še spominjali, končal življenje Ruth Snyderjevi, ki je istotako umorila svojega moža in iz istih razlogov kakor sedanja justifikiranka. Ta je bila bolehnega moža brez njegove vednosti zavarovala za 500.000 dolarjev, potem si je nabavila strup, o katerem so ji povedali, da ne ostavlja v žrtvi nobene vidne sledi. Zanesla se je nanj in ga dajala možu po malem v jedeh. Mož je igral in končno umrl, njegovo smrt so smatrali za posledico težke organske bolezni. Zdravniška preiskava ni ugotovila v njegovem truplu v resnici nič sumljivega, pokopali so ga in zavarovalnica je morilki brez nadaljnega izplačila ogromno zavarovalnino.

Kmalu potem pa so začeli sumiti, da s stvarjo ni vse v redu, ponovna obdukcija ni sicer našla nobenega sledu za strupom, pač pa so našli velike količine strupa pri nenadni preiskavi v stanovanju. Kmalu so dobili še druge indicije za umor, žena je prišla pred sodnike, kjer se je zamen skušala izmazati, in obsodili so jo na smrt.

Smrt generala Vazeva

V Sofiji je umrl general Jurij Vazev. V balkanski vojni je organiziral napad na trdnjavo Jedrenje (Odrin). L. 1913. je bil nekaj časa tudi bolgarski vojni minister.

Izgon poljskih rudarjev iz Francije

Po dogodkih v Escarpellu so bile francoske oblasti prisiljene izgnati večje število Poljakov. Slika kaže izgnance na postaji, kjer čakajo na posebni vlak, dotočen zanje. Premogokopna družba je izročila pred odhodom vsakemu rudarju primerno vsoto za potnino

